

SF

eridas

DAN ABNETT

INKVIZITORIUS: RAGANŲ KRYŽIUS

414 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Dan Abnett INKVIZITORIUS: RAGANŲ KRYŽIUS

Mokslinės fantastikos romanas

Inkvizitorius Eizenhornas budriai saugo galaktikos planetas nuo siaubingų Chaoso būtybių, nuolat lendančių mūsų erdvėn iš paslaptingojo vorpo. Tačiau Chaosas galingas, jo veiksmai nenuspėjami, jo smūgiai itin skaudūs. Juolab patį Gregorą Eizenhorną Inkvizicija pradeda įtarti baisiausia nuodėme - erezija...

Iš anglų kalbos vertė EGLĖ ŠIMKUTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
414 tomas. Serija įkurta 1990m.

Dan Abnett - MALLEUS

New York, Games Workshop, 2002

Copyright © by Games Workshop Ltd. 2002

Cover art copyright © David Callagher, 2004

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

*Apmąstymai gimdo ereziją
Erezija gimdo atpildą*

PROLOGAS

ŠVENČIAUSIOJO TEROS DIEVO-
IMPERATORIAUS ĮSAKYMU
SLAPTA INKVIZICIJOS DOSJĖ
NAUDOTI TIK SU AUKŠČIAUSIO LYGIO LEIDI-
MAIS

BYLA Nr.: 442:41F:JL3:Kbn

> Prašom įvesti asmeninį slaptažodį.

> *****

> Identifikuojama...

> Dėkoju, inkvizitoriau. Galite tęsti.

KLASIFIKACIJA: *Aukščiausio lygmens žvalgy-
ba*

VALYMAS: *Obsidianas*

ŠIFRAS: *Kriptoksas, versija 2.6*

DATA: *337.M41*

AUTORIUS: *Inkvizitorius Chavas Taiseris, At-
eivių Kryžiaus ordinas*

TEMA: *Klausimas, reikalaujantis skubaus jū-
sų sprendimo.*

GAVĖJAS: *Lordas Inkvizitorius Flebas Ale-*

sandro Rorkenas, Inkvizicijos Aukštosios tarybos biuras, Skaraus sektorius, Skarus Major

Sveikinu, mano pone!

Dievo-Imperatoriaus, tebus pašlovinta jo amžinai budri akis, bei Aukštųjų Teros lordų vardu ryžtuosi pats atkreipti Jūsų Aukštybės dėmesį ir viliuosi galįs apie šį delikatų bei subtilų reikalą kalbėti atvirai.

Pirmiausiai norėčiau pranešti, kad mano darbas Vogelio Pasionatoje baigtas, o garbinga pareiga šventajai žmonijos Inkvizicijai sėkmingai atlikta. Pilną, dokumentais pagrįstą ataskaitą išsiųsiu po kelių dienų, kai tik mano archyvarai baigs ją sudarinėti. Nuoširdžiai tikiuosi, kad Jūsų Aukštybė bus patenkintas, ją skaitydamas. Apibendrinant šį trumpą pranešimą, aš didžiuojuosi galėdamas pareikšti, jog pražūtinga vadinamosios vyrd-šeimos įtaka su šaknimis išrauta iš Vogelio Pasionatos miestų-avilių, o šlykščios ksenofilų sektos vadovai palaužti bei atiduoti apvalančiai liepsnai. Jų apsišaukėlis mesijas Gaetonas Richteris žuvo nuo mano rankos.

Tačiau iš užbaigto reikalo iškilo dar vienas, keliantis man didžiulį rūpestį, nes nežinau,

kaip reikėtų teisingai apsispręsti. Dėl šios priežasties rašau Jums, Aukštybe, vildamasis, jog nurodysite gaires.

Richteris nepasidavė be kovos, kaip kas nors galėjo tikėtis. Paskutiniu, pačiu kruviniausiu mūšio periodu, kai mano daugialypės pajėgos šturmavo jo citadelę, esančią po pagrindiniu aviliu, nedorėlis, norėdamas mums atsispirti, išsikvietė neįtikėtinos galios būtybę. Ji pražudė devyniolika Imperijos gvardiečių, paskirtų į manąją valymo komandą, taip pat inkvizitorių Blučą, tardytojus Faruliną bei Sytmolą ir mano pilotę, kapitonę Eleną Osel. Pabaisa nebūtų pagailėjusi nė manęs, tačiau atsitiko keisčiausias dalykas.

Ta būtybė - nelabas padaras, panašus į žmogų išoriškai - spinduliavo vidinę šviesą. Balsas švelnus, bet prisilietimas - tarsi ugnis. Manau, jog tai buvo įsikūnijęs demonas, nepaprastai galingas, pritvinkęs pykčio bei žiaurumo. Atskaitoje tiksliai ir detalai bus aprašyta, kokioms šlykštybėms būtybė pasmerkė Sytmolą bei Osel, prieš juos nužudydama. Šiame laiške nevardinsiu tų šurpinančių faktų.

Sudorojęs Blučą, padaras užspeitė mane viršutinėje citadelės nusileidimo aikštelėje,

kuomet aš stengiausi prasibrauti į vidinę vyrų šeimos "mesiją" šventovę. Mano ginklai jam nedarė jokios žalos. Nuo paprasčiausio rankos mosto aš nuskriejau žemyn per visą laiptų maršą, o jis tik džiugiai juokėsi.

Apstulbęs žiūrėjau, kaip jis leidžiasi žemyn, artinasi prie manęs. Nesuvokiau, kaip apsiginti. Visai įmanoma, kad grabinėjau aplink save, ieškodamas išbarstytų ginklų.

Tas gestas paskatino jį prabilti. Tiksliai persakysiu žodžius. Jis tarė: "Nebesirūpink daugiau, Gregorai. Esi pernelyg vertingas, kad leistume sau tave prarasti. Tu jau atleisk, bet reikia kelių įdrėskimų, kad viskas atrodytų natūraliai."

Jo nagai brūkštelėjo per mano krūtinę, pakilo iki gerklės, nuplėšė kvėpavimo kaukę. Man sakė, kad žaizdos sugis, tačiau jos gilios ir kankinančios. Tuomet būtybė sustojo, galiausiai išvydusi mano veidą, nebedengiamą kaukės. Šiurpus juodas pyktis suliepsnojo jos akyse. Ji ištarė - atleiskite man, Aukštybe, tačiau faktas lieka faktu, - taigi, ji ištarė: "Tu ne Eizenhornas! Mane apmulkinai!"

Manau, kad padaras mane būtų ten ir pribai-gęs, jei ne kosmoso desanto Auroros legiono kariai, kurie įsiveržė į salę tuo nepaprastu

momentu. Būtybė paspruko, tačiau dabar negalėčiau net pasakyti, kaip ji tai padarė. Nors žvaigždžių legionierių stiprybė išties gąsdinanti, bet ta esybė juos pranoko šimtus kartų.

Vėliau, kai aš spaudžiau ginklą prie "mesijo" galvos, kai iki egzekucijos buvo likusios kelios sekundės, Gaetonas Richteris, klūpėdamas ant kelių maldavo "Kerubaelio" sugrįžti. Skundėsi nesuprantąs, kodėl "Kerubaelis" jį apleido. Manau, jog kalbėjo apie demoną.

Tikiu, jog Jūsų aukštybė supranta mano rūpestį. Klaidingai palaikęs mane kitu mūsų ordino broliu - sakyčiau, netgi neginčytinai vertingu ir sektinu, - tas padaras pagailėjo mano gyvybės. Man iš tiesų pasirodė, jog tai buvo iš anksto apgalvotas nuolaidžiavimas.

Inkvizitorius Gregoras Eizenhornas yra didžiai gerbiamas, labai sveikintinas, aukštai vertinamas mūsų brolijos narys, pavyzdys visko, kas gera, stipru, principinga. Tačiau, susiklosčius tokioms aplinkybėms, aš pradėdau abejoti, kad...

Jaučiu net nedrįstąs pasisakyti, kuo abejoju ar ko bijau. Bet pamaniau, jog turite apie tai sužinoti. Ir kuo greičiau. Taip pat manau, kad reikėtų informuoti Raganų Kryžiaus ordiną, tiesiog dėl viso pikto.

Tikiu ir meldžiuosi, kad šis reikalas pasirodytų besas muilo burbulas - be realaus pagrindo, be žalingų pasekmių. Tačiau, kaip Jūs mane, pone, mokėte, visuomet geriau įsitikinti.

Šią 276-ąją 337.M41 metų dieną tiesos žodį patvirtinu savo antspaudu.

Tesaugo Imperatorius!

Jūsų tarnas,

Taiseris

[Pranešimo pabaiga.]

PIRMAS SKYRIUS

Pasijuntu negyvėliu

Tamsi liepsna Sadijos irštvoje

Nemalonus susitikimas su Tantalidu

Sendamas, tesaugo mane Imperatorius, pažutau, jog savo istoriją matuoju tarsi nueito kelio riboženkliais, tam tikrais sukrečiančiais gyvenimo įvykiais, kurių negalėtų pamiršti nė vienas žmogus. Pakvietimas į palaimintosios Inkvizicijos gretas; pirmoji neofito diena pas didįjį Hapšantą; pirmasis sėkmingas tardymas; eretikas Lemetas Syras; dvidešimt ketvirtieji

standartiniai gyvenimo metai, kuomet man buvo suteiktas inkvizitoriaus rangas; užsitęsusi Nasaro byla; Nekroteko afera; P'glao sąmokslas.

Gairės, riboženkliai. Neištrinamai įsirėžę atmintin. Greta jų ypač aiškiai prisimenu Tamsiąją naktį, atslinkusią 338.M41 metų Šešėlių mėnesio pabaigoje. Dar viena kruvina pabaiga, nuo kurios prasideda ši istorija. Didysis mano gyvenimo riboženklis.

Tuo metu Ateivių Kryžiaus ordino siuntimu intensyviai dirbau Letoje XI. Prakeikta ksenofilė Sadija Kerėtoja jau beveik buvo mano rankose. Dešimt savaitių praėjo, kol ją suradau, liko dešimt valandų užtrenkti sąstus. Nemiegojau tris paras, dvi - nieko nevalgiau ir negėriau. Tamsiosios nakties pagimdyti psichiniai fantomai drumstė mano protą. Artinosi mirtis. Buvau apduotas binariniais nuodais. O čia staiga pasirodė Tantalidas.

Kad geriau suprastumėt, turiu pasakyti, jog Leta XI yra tankiai apgyvendintas Helikano subsektoriaus pasaulis, besiverčiantis metalų dirbiniais bei ekranų technologijomis. Kiekvieno Šešėlių mėnesio pabaigoje didžiausias Letos mėnulis dėl kažkoko kosmologinio atsitikinumo užgožia sistemos žvaigždę. Dviem sa-

vaitėms pasaulį apgaubia užtemimas, žinomas Tamsiosios nakties vardu.

Efektas tikrai įspūdingas. Ištisas keturiolika dienų dangus būna šaltas, tamsiai raudonas lyg sukepęs kraujas. Skliaute dominuoja mėnulis - Kuksas. Su niekuo nepalyginama juoda padangių akis, apsupta kerinčios gintarinių liepsnų karūnos. Šis astronominis reiškinys - Imperijos ritualus studijuojantiems tai nesukels nuostabos - tapo pagrindine Letos sezoni- ne švente. Prasidėjus Tamsiajai nakčiai įžie- biamos įvairiausių formų, dydžių bei pavidalų lempos. Vietiniai gyventojai atidžiai stebi, kad nė viena neužgestų, kol nesibaigė užtemimas. Pramonės įmonės užsidaro. Prastova subsidi- juojama iš planetos išdo. Gatves užlieja triukšmingi karnavalai bei fakelų eisenos. Nu- sikalstamumas ir palaidas elgesys tampa tie- siog norma.

Virš viso to kibirkščiuojančio sūkurio spindi tamsia užtemdytos saulės liepsnos aureole apgaubtas juodas mėnulis. Čia netgi susiformavo tradicija iš protuberantų karūnos formos spėti ateitį ar laimę.

Tikėjausi sučiupti Kerėtoją dar neprasidėjus Tamsiajai nakčiai, tačiau senoji ragana nuolat lenkė mane vienu žingsniu. Taip jau atsitiko,

kad jos vyriausiasis nuodytojas Paja, kuris savo meno išmoko jaunystėje patekęs į tamsiojo eldarų renegato nelaisvę, sugebėjo man į geriamą vandenį primaišyti nuodų, turėjusių likti inertiškais tol, kol aš su maistu ar gėrimu neprarysiu antrojo toksino komponento.

Aš jau buvau negyvėlis. Kerėtoja mane nužudė.

Senasis archyvaras Emas atsitiktinai aptiko nuodus mano kūne. Laimingo atsitiktinumo dėka buvau perspėtas. Beliko tik laikytis absoliutaus pasninko. Tačiau kietaširdė mirtis artinosi nenumaldomai. Vienintelė viltis likti gyvam - sučiupti Kerėtoją kartu su jos vasalu Paja ir išlupti iš jų savo likimo raktus.

Tamsiose gatvėse darbavosi mano padėjėjai. Aštuoniasdešimt ištikimų tarnų šukavo miestą. O mane viešbutyje prie Hipodromo kamavo troškulys, nuovargis ir, svarbiausia, negalėjimas veikti.

Kozirių tūzą ištraukė Ravenoras. O kas gi kitas? Pasižymėdamas tokiais talentais, jis tardytojų luome tikrai neužsisėdės, netrukus bus įšventintas inkvizitoriumi ir pats tirs bylas.

Ravenoras aptiko Sadijos Kerėtojos irštvą kaktakombosė po apleista Šventojo Kiodraus baž-

nyčia. Kuo skubiausiai atsiliepiu į padėjėjo kvietimą.

- Tau reikėtų pasilikti čia, - griežtai tarė Bikvin, tačiau aš tik numojau ranka.

- Aš privalau dalyvauti, Elžbieta.

Tuo metu Elžbietai Bikvin jau buvo sukakę šimtas dvidešimt penkeri metai. Bet subtilios augmentinės chirurgijos bei jauninančių preparatų dėka ji atrodė žavi ir gyvybinga kaip trisdešimtmetė. Iš po standaus šilko suknius vualio, gaubiančio simpatišką veiduką, įdėmiai žvelgė tamsios akys.

- Gregorai, juk tu pražūsi, - nusiminė ji.

- Jei taip atsitiks, vadinasi Gregorui Eizenhornui atėjo laikas mirti.

Bikvin per tamsų, vos kelių žvakių apšviestą kambarį pažvelgė į Emą, tačiau šis tik liūdnai palingavo seną, augmentikos prifarširuotą galvą. Jis puikiai žinojo, kad kartais su manim ginčytis yra tiesiog beprasmiška.

Išėjau gatvėn. Statinėse liepsnojančios laužai metė nelygius atšvaitus ant šokančių bei geriančių šėliotojų. Nuo galvos iki kojų vilkėjau juodai, įskaitant žemę siekiantį sunkų odinį apsiaustą.

Nepadėjo nei šilti rūbai, nei tvoskiantis nuo

laužų karštis - man buvo šalta. Alkis ir nuovargis tiesiog graužėsi į kaulus.

Pažvelgiau į mėnulį. Šiltos sruogos, besidraikančios aplink ledinę, juodą širdį. "Kaip aš, - pagalvojau, - visai, kaip aš".

Privažiavo karieta. Didingą lando tempė šešetas išpuoštų hiparklių, kurie prunkštė, narčiai mataravo galvomis. Keletas mano darbuotojų jau laukė gatvėje ir, pamatę mane, skubiai puolė artyn.

Greitai visus nužvelgiau. Geri žmonės. Antraip beje, jie man ir netarnautų. Netardamas nė žodžio, gestais atsirinkau keturis palydovus, o likusius sugrąžinau prie ankstesnių darbų.

Išrinktasis ketvertukas įsitaisė karietoje. Buvęs Imperijos gvardietis iš Vladislavo Mešeras Kusas, kartaginietė kardininkė Arianroda Esv Sveidyr bei Cu Zeng ir Beronisė - dvi moterys iš Bikvin "Šaltosios minties rato", trumpiau - "Šamiros" komandos.

Paskutinę akimirką Beronisei buvo liepta išlipti iš karietos - jos vietą užėmė Elžbieta Bikvin....